

61. ՃԱԿԱՏԱԳԻՐ

Իրիկ ու կընիկըմ կեն, շատ ախքատ են:

Ասաց. - Կընի'կ, քյե կը տանիմ մեկ քաղքյի մեջ, մեր ապրուստ կենենք:

Էկան չուր կես ճամբխին, կընիկ չոքավ, մեկ լաճըմ էպեր, էնոր բուլչախով տըղի պոռտ կըտրեց, փաթութեց շորեր, կընիկ գյըրկեց, էլավ գյըննաց: Գացին չուր կես ճամբխեն:

Ասաց. - Վո՛ւ, կընի'կ, իմ բուլչախ մոռցա ընտեղ:

Ասաց. - Մ'էնթար, քու բուլչախ պերեր:

Ասաց. - Չէ՛, բընեննավե ես տ'երթամ, իմ բուլչախ առնենմ, գան: Էլավ, էկավ չուր հախապրի վերեն: Մեկ խալիվոր մարթըմ նըստեր էտա տեղ: Թուխք կը գյրն, կը թալն ճուր, կը տանի:

Կասա. - Պապի'կ, այտա ի՞նչ պան ա, տու կենես:

Կասա. - Քու ի՞նչ պան ա, թո՛ղ գյընն քու ճամբախ:

Կասա. - Տու քու անեխուն Աստըված կը սիրես, ծի քըսա էնես՝ այտի ի՞նչ ա կը գյրես:

Կասա. - Օր քու տըղեն այսա տեղ էղավ, տ'էլի, ուր մեր առի...

Էկավ, կընգան խասավ՝ ձեռ տրուկ ծոց:

Ասաց. - Իրի'կ, տու հե՞ր ես քու մաղդեն էրեր:

Ասաց. - Պան՛ չէ, ես իմ մաղդեն չըմ էրեր:

Ասաց. - Չէ՛, չուր մըկա տու ուրախ էր, մըկա տու քու մաղդեն էրեր ես:

Իրիկ տարցավ, կընգան ասաց. - Ի՞նչըխ իմ մաղղեն չենեմ:
Այտա տղղեն տ'էլի, քե առի:

Ասաց. - Հա՛, տընաշեն, է՞ն հապով տաւ քաւ մաղղեն էրեր
ես: Կը տանինք, էսա կարմընջի վերեն կը թալենք, ճաւր տանի:

Կը գան մեկ ճոջ կարմընջի՛մ վերեն, համա մեր օտքեր կը
պըռնա, խեր՝ ծեռքեր, կը թալեն, գետ կը տանի:

Գետ կը պերա, ջնղցի՛մ բաւտ ասեցուցա: Ծաղցըպան կէլի
բաւտի գըլոխ, կը խի գի մեկ ա՛սկնա քըռչիկ ասեցե բաւտի գըլոխ:

Կը խանա, կը թալա ճաղցի տանիս, մեկ չորս օր կը մնա
ճաղցի տանիս էտա ճիծ:

Ծաղցըպընի կընիկ կը գա, կասա. - Քաւ թումբնի ծունկ կը-
տըռտեր ա, կարկըտա՛մ չըկա, առինք հինե:

Կասա. - Մեկ քիջ քըռչիկ թալեր եմ գի ճաղցի տանիս: Խի՛,
գըռնա՛ էտա քըռչիկ ա՛ռ, արի՛:

Էլա՛վ, գըռնաց, էպեր: Աչկեցին, օր մեկ խրեղեն տղղեն՝ գի
հինե: Ծաղցըպընի կընիկ առավ, գըռնաց տաւ: Տիրեց չուր ճոջ-
ցավ: Ծոջցավ, գըռնաց կղիրբաթ: Այտա տղղի խեր ու մերն էլ գի
կղիրբաթն են: Այտա տղղի խերն էլ մեկ լավ բախչեն՝ ա շիներ
ուրեն:

Գըռնաց խոր մոտ, ասաց. - Տաւ ծի ս'ենե՞ր բախչապան, ես
քե բախչա տիրեմ:

Ասաց. - Հե՞ր չըմ էներ:

Էտա խեր գէնոր լաճ չըճանչընար: Չըգիտեր, թի ուր լաճն
ա: Էլա՛վ, ըգտղղեն ճամբխեց, գըռնաց բախչեն, էնո տեղ էթալ
բախչի մեջ, քըռնավ:

Խեր ասաց. - Տ'երթամ, իմ բախչեն աչկեմ գիշեր: Խի էսա
բախչապան իմ բախչեն լավ կը տիրա՞:

Տըղղեն էգար, էտա մարթ սպանեց: Չըր գիտեր, թե ուր խերն
ա:

Մեկ մուղղարըմ մնաց, էկավ, կարգը՛լավ վըր ուր մոր: Համա
չըգիտեր, թե ուր մերն ա:

Գիշեր մեր տեղ էթալ, գըռնաց մոր ծոց, պառկան իրարու
կուշտ:

Դարիս մոր ծըծի կաթ էթալ տղղի էրես, չէթող տղղեն մոր
մոթխըսներ:

Ասաց. - Տըղա՛, տաւ ի՞նչ մարթ ես:

Ասաց. - Իմ խեր ու մեր շիվար են, եսն էլ ի՞մոր փորն էր: Կը գնամ չուր կես ճամբխեն, իմ խեր լ'իմ մեր ծի կը թալեն գետ: Կը գնամ ճաղցի բիտ, կասենամ, ճաղցը պան ծի կը տանի տիրա: Ես էկեր եմ կղիւրբաթ: Հա՛, ես էսա տղեն եմ:

Մեր կասա. - Տըղա՛, վոլա՛, տաւ իմ տղեն ես: Ես քի մերն եմ: Այտա՛ մարթն էլ, օր տաւ սպանեցիր, քի խերն էր:

